

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.053 van 30 januari 2015
in de zaak A. 214.702/XIV-36.183**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Franz Geleyn
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Berckmansstraat 104
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 9 januari 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 134.882 van 10 december 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 15 januari 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1.1. In het eerste onderdeel van het enige middel werpt verzoekster de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en

870 van het Gerechtelijk Wetboek. Verzoekster voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent dat zij zonder problemen kan terugkeren naar India, terwijl de verwerende partij in gebreke blijft aan te tonen dat de ambassade van de Indiase Republiek in België bereid is haar een “Identity Certificat” (IC) en een terugkeervisum af te leveren, en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet uitlegt waarom het past toepassing te maken van de theorie van het eerste land van asiel, terwijl de verwerende partij niet met zekerheid aantoont dat verzoekster kan terugkeren naar het Indiase grondgebied.

Daargelaten de vraag of verzoekster zich dienstig kan beroepen op de artikelen 2 en 870 van het Gerechtelijk Wetboek, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vast dat aan haar bewering nooit in het bezit gesteld te zijn geweest van een IC geen geloof kan worden gehecht, dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India, dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post, dat de ambassade te Brussel heeft bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn, zonder daarbij rekening te houden met het feit of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC dan wel illegaal zou hebben gereisd, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat het voor haar onmogelijk zou zijn de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten, dat de verwijzing naar het rapport van een Zwitserse NGO niet dienstig is aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt zonder IC te hebben gereisd en dit haaks staat op de informatie in het administratief dossier. Waar verzoekster nog stelt dat “de verwerende partij in haar dossier geen enkele brief van de Ambassade van de Indiase Republiek in België voegt”, moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest verwijst naar een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA betreffende het uitreiken van nieuwe IC's aan Tibetanen die deze verloren zijn en die is opgenomen in de COI Focus ‘China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India’ van 26 juni 2014 die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt. Ook wat betreft de vrees voor refoulement, baseert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat India, bovenop de wettelijke verblijfsstatus voor Tibetanen, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement, dat het non-refoulementprincipe door het Indiase Hooggerechtshof is erkend als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” en is opgenomen in de Indiase grondwet, dat er zich geen enkel concreet geval heeft voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit

India naar China, dat verzoekster er niet in slaagt om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals zichzelf in het bezit is van een RC, door India effectief werd gerepatriëerd naar China en dat geen van de door verzoekster vermelde gevallen slaat op een effectieve uitgevoerde repatriëring van een Tibetaan met geldig RC. De twee zaken voor het EHRM waarnaar verzoekster verwijst, betreffen slechts vragen aan de in het geding zijnde partijen. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en het feit dat de commissaris-generaal niet zou aantonen dat verzoekster kan terugkeren naar het Indiase grondgebied en zij nooit zal worden teruggezonden naar China is, gelet op de devolutieve werking van het beroep met volle rechtsmacht bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet dienstig. Het eerste onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

1.2. In het tweede onderdeel van het enige middel werpt verzoekster de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/65 en 39/76, § 1 van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet uitlegt waarom hij voorrang geeft aan de informatie verstrekt door de verwerende partij boven de door haar aangebrachte informatie en dat de Raad geen antwoord geeft op de nieuwe elementen die verzoekster heeft bijgebracht in haar verzoekschrift.

Uit de lezing van het bestreden arrest blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de informatie die verzoekster heeft aangebracht in zijn beoordeling betreft. Zo wordt onder meer in punt 2.3.2.1. van het bestreden arrest verwezen naar de stukken B.5 en B.14 die verzoekster bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, in punt 2.3.2.2. van het bestreden arrest wordt verwezen naar de stukken B.1, B.3, B.4, B.15 en 16 en in punt 2.3.3. van het bestreden arrest wordt gesteld dat “verzoekster aan de hand van de weergegeven citaten en de bij het verzoekschrift gevoegde stukkenbundel geenszins aan[toont] dat de levensomstandigheden van de Tibetanen in India dermate slecht zijn” en wordt haar bewering dat talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten van het CEDOCA rapport zouden tegenspreken beoordeeld. Hieruit blijkt genoegzaam dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de stukken die verzoekster heeft aangebracht wel degelijk in zijn beoordeling heeft betrokken zodat het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Die motiveringsplicht gaat niet zover dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen. Bovendien behoort de beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van aangebrachte stukken tot de soevereine

appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in een beroepsprocedure tegen een beslissing van de commissaris-generaal over volle rechtsmacht beschikt. Verzoeksters kritiek betreffende haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar de Volksrepubliek China is niet dienstig nu met het bestreden arrest net wordt vastgesteld dat zij over een verblijfsrecht beschikt in India en zij geen gegronde vrees voor refoulement aantoonst. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. Verzoekster vraagt om, indien zou worden besloten tot de verwerping van het beroep, rekening te houden met haar financieel zwakke situatie bij het bepalen van de rechtsplegingsvergoeding.

Luidens artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de afdeling bestuursrechtpraak een rechtsplegingsvergoeding toekennen die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij. In casu is er geen sprake van een “advocaat van de in het gelijk gestelde partij” zodat het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding niet aan de orde is.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op dertig januari tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams